

Dobrý Bože,

děkujeme ti za své ruce.

Co všechno jsme dnes měli ve svých rukou?

Co všechno dnes prošlo našima rukama?

Co všechno se podařilo a co nám proklouzlo mezi prsty?

V rukou máme sílu.

Můžeme dělat dobré věci, ale můžeme také ublížit a ničit.

Ježíši,

ty jsi uzdravil člověka, který v ruce sílu neměl.

Uzdrav naše ruce

a uzdrav také všechno,

co jsme svýma rukama způsobili.

Požehnej naše ruce

a požehnej také všechno,

co jsme dnes svýma rukama dobrého udělali.

Odevzdáváme svůj život do tvých rukou.

Ochraňuj nás celou noc

ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Jeden druhému podáme ruce.

**Ježíš uzdravuje nemocného
s ochrnutou rukou**
dopis rodičům

Milí rodiče,

dnes jsme s dětmi přemýšleli, k čemu je dobré mít ruce. Ty ruce, ve kterých teď držíte tento dopis.

Možná si řeknete: „No a? Co je na tom zvláštního? To je toho. Je přece dobré mít ruce. Kdybych je neměl, život by byl těžký.“

Když si poraníme prst, vypadá to nejprve jako by se stalo něco hrozného, ale po chvíli zjistíme, že je to jen prst, že to zase tak zlé nebude a že to chvíli nějak půjde i bez něj. Když máme plné ruce a stojíme před zavřenými dveřmi, také si v tu chvíli umíme poradit i bez nich a dveře otevřeme. Ale přesto to bez rukou nejde. Taková ruka v sádře život pěkně zkomplikuje.

Ruce potřebujeme pořád a možná právě proto ani nevíme, že je máme. Potřebujeme vypnout budík, uvařit kávu, najíst se, obléct, odnést těžký kufr, držet volant, navléct nit do jehly...

Vaše ruce nosily dítě, oblékaly je, umývaly, přebalovaly, chovaly, těšily a chránily před nebezpečím. To vše proto, abyste to dítě jednoho dne pustili ze svých rukou a řekli: „Tak běž! Svět je tvůj!“ Do rukou přijímáme a rukama dáváme, v rukou držíme a z rukou pouštíme. Takový je život.

Rukama se umíme něžně dotknout, pohladit, podržet, ochránit, ale rukama umíme také mlátit do stolu, ukázat na druhého, něco zničit, nebo je také umíme strčit do kapsy a nedělat nic.

Ježíš uzdravil jednomu člověku ochrnutou ruku. Řekl: „Vztáhni ji,“ a ruka byla zdravá. Tento muž má teď zdravé ruce, může je podat ostatním a přiložit ruku k dílu. Může vzít svůj život do svých rukou.

Mít zdravé ruce neznamena jen nemít je nemocné. Mít opravdu zdravé ruce také znamená mít svůj život ve svých rukou.

Ježíš nám takový život přeje a také nám říká: „Pojd', postav se doprostřed, vztáhni ruku a vezmi svůj život do svých rukou. Neboj se, já budu u tebe a pomůžu ti.“

Co můžeme společně dělat?

Sejdeme se u stolu.

Položíme své ruce na stůl dlaněmi vzhůru a podíváme se na ně. Zjistíme, co všechno je na nich vidět. Možná najdeme mozol nebo puchýř od práce, otlak od pera, špinu za nehty, která připomene, co jsme před chvílí dělali, ulomený nehet, když jsme rychle zavírali zásuvku u stolu.

Díváme se jeden druhému na ruce a povídáme si o tom, čím jsou zvláštní a co všechno se z nich dá poznat.

Podíváme se na své ruce, zjistíme, jak je každá jiná, a přemýšlíme, k čemu je to dobré.

Můžeme si navzájem porovnat, kdo má největší a kdo nejmenší dlaň, nebo kdo má nejdelší prsty. Děti mohou porovnávat, po kom své ruce mají, po kom mají nehty a čáry v dlaních.

Povídáme si o tom, po kom z rodiny umí děti svýma rukama dělat to, co umí.

Na stůl položíme několik velkých papírů a pastelky. Ruku položíme na list papíru a obkreslíme její obrys.

To je naše ruka. Co všechno dnes dělala?

Chvíli si o tom povídáme a můžeme to i do obrysu ruky psát. Věci dobré i věci méně dobré barevně odlišíme.

Ještě jednou se podíváme do dlaní svých rukou. Jsou prázdné.

Den končí a pouštíme ho ze svých rukou.

Můžeme jej předat Bohu.